

Bijbels perspectief

Woord van de week

Lijdensweek

1 Corinthiërs 2:2

*Want ik had niet besloten iets te weten onder u,
dan Jezus Christus en die gekruisigd.*

Er wordt wel verondersteld dat Paulus tot deze niet mis te verstane uitspraak is gekomen na zijn optreden in Athene 'voor de Areopagus', zoals opgetekend in Handelingen 17:15 e.v. Hij zou namelijk hebben 'ingezien' dat een redeneren op het niveau van 'de mannen van Athene' geen enkele zin had. Eén ding is echter zeker voor hem op het moment dat hij het gekozen tekstwoord schrijft, geldend als hart van allereerst zijn kennis en vervolgens verkondiging: Jezus Christus en die gekruisigd.

Het valt hierbij op dat hij niet *direct* spreekt over de opstanding. Dit bedoelt evenwel allerm minst aan te geven dat de opstanding een zaak van geen of ondergeschikt belang is. Zeker niet! Als iets voor Paulus als onbetwistbaar gold dan wel de opstanding, sterker, hij onderstreept nadrukkelijk dat een niet accepteren daarvan het geloven volkomen waarde- en zinloos maakt. We behoeven daarvoor maar te kijken naar wat hij schrijft in 1 Corinthiërs 15. Bovendien refereert zijn spreken in het gekozen tekstwoord over Jezus *Christus*, in juist het gebruik van 'Christus', uitdrukkelijk aan de opstanding. Immers, die naam 'Christus' bleek de Zoon van God 'slechts' waardig vanuit het volbrachte werk bevestigd in en door de opstanding. Maar waarom dan toch de focus op allereerst en in het bijzonder het kruis?

Omdat niet de geboorte van Jezus, of hetgeen Hij leerde en al evenmin zijn wonderen en zelfs niet zijn opstanding zijn bediening als wezenlijk kenmerkten, maar het kruis: het lijden en sterven van Jezus! Dat vormde en vormt zolang de genadetijd nog duurt het kantelpunt in de menselijke geschiedenis en het persoonlijke leven, en wel zodanig dat alleen dat leidde en leidt tot verzoening met God de Vader! Er is geen blijde boodschap, evangelie, zonder kruis. Alleen op basis van het kruisoffer kan Paulus in Efeze zeggen: *in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade, welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand* (Ef. 1:7,8). Het is alleen op basis van het kruisoffer dat feitelijk en reëel kan worden wat Jezus bad in Johannes 17:2 namelijk, dat God Hem de macht *heeft* gegeven (niet 'had', het is immer nog genadetijd!) over alle vlees, om aan al wat God Hem gegeven heeft, eeuwig leven te schenken. Daarom zal in de verkondiging te allen tijde *Jezus Christus en die gekruisigd* centraal dienen te staan. Daarin ligt de dwaasheid van het evangelie, de aanstoot, maar bovenal de kracht - de kracht Gods, die manifest wordt in en door de Heilige Geest. Een verkondiging die dit mist, is geen verkondiging. Hoe groots de betekenis van dit alles is, wordt juist in deze tijd weer extra benadrukt. Op weg naar Pasen mogen en moeten we ons beseffen wat een en ander voor ons persoonlijk en als gemeente van Christus inhoudt. Houden we die belijdenis vast en de kruisvlag hoog! Laten we net als Paulus dát beslissen = kiezen.

Gebed

Dat we mogen beseffen Here dat wanneer Uw Woord zegt 'ik schaam mij het evangelie niet' dit inhoudt, dat ik kies én ga voor het kruis. Uw voetspoor druk. Wat dat inhoudt Heer is maar al te duidelijk geworden in en door het leven van de apostel Paulus. U volgen in lijden en sterven - de kruisweg gaan. Wilt U op weg naar Pasen mij dieper bepalen bij wat dit belijden inhoudt: 'Jezus Christus en die gekruisigd' en dat om Uws naamswil en tot Uw eer. In Jezus naam, Amen.